

Arrest

nr. 324 760 van 8 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat G. VAN DE VELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 5 november 2024, waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu de

verzoekende partij uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt de verzoekende partij toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Albanië, op 8 augustus 2023 samen met haar man en kinderen te hebben verlaten omwille van de problemen die zouden zijn ontstaan na een confrontatie tussen haar man en hun buurman en zijn zoon. De verzoekende partij en haar familie zouden een boerderij in Klos hebben gerund. In februari 2022 zou hun buurman P. G. samen met zijn zoon M. G. naar hun boerderij zijn gekomen om hun klacht te doen. De schapen van de verzoekende partij en haar gezin zouden schade aan hun bomen hebben toegebracht. M. G. zou daarbij in het bezit zijn geweest van een geweer. De man van de verzoekende partij zou hebben geprobeerd te bemiddelen, maar plots zou het gewelddadiger zijn geworden en zou het tot een fysieke confrontatie zijn gekomen waarbij de man van de verzoekende partij erin zou zijn geslaagd om het geweer van M. G. af te nemen. De man van de verzoekende partij zou daarop de politie hebben gebeld, die M. G. en het pistool zouden hebben meegenomen. M. G. zou drie maanden zijn opgesloten in de gevangenis. In juni 2022 zou de man van de verzoekende partij plots zijn uitgenodigd bij de procureur. Hij zou ter plaatse meteen zijn gearresteerd en in voorarrest in de gevangenis zijn ondergebracht. Daar zou hij vier maanden en twee weken hebben verbleven, waarna hij zou zijn vrijgelaten. De man van de verzoekende partij zou na zijn vrijlating hebben besloten in beroep te gaan om zijn onschuld te bewijzen. Hij zou nog steeds op een uitspraak van het Albanese hooggerechtshof wachten. De verzoekende partij stelt bij een terugkeer naar Albanië te vrezen dat zij haar kinderen niet in een veilige omgeving kan laten opgroeien omdat er onrechtvaardigheid heerst in Albanië en de wet er niet wordt gerespecteerd.

De verzoekende partij toont evenwel geen nood aan internationale bescherming aan.

Vooreerst wordt, in navolging van de commissaris-generaal, vastgesteld dat de verzoekende partij pas op 10 september 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hoewel zij reeds sinds begin augustus 2023 in België is. Er dient verder op te worden gewezen dat haar man zelfs geen verzoek om internationale bescherming indiende en dat uit de verklaringen van de verzoekende partij bovendien blijkt dat haar man nog vaak terugkeert naar Albanië. De houding van de verzoekende partij en haar man getuigen dan ook geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond en terecht aan:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u sinds begin augustus 2023 in België bent. U diende echter pas een verzoek om internationale bescherming in op 10 september 2024. Uw man diende zelfs geen verzoek in. Hiermee zet u de ernst van uw verzoek om internationale bescherming danig op de helling. Een dergelijke houding getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat die na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen informatie had over wat u moest doen en waar u naartoe kon en dat u en uw kinderen de taal niet spreken is geen afdoende reden (CGVS p. 11, 12). Die uitleg gaat volledig voorbij aan het principe van internationale bescherming.

De houding van uw man is ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat hij nog vaak terugkeert naar Albanië om familie te bezoeken of om zijn beroepsprocedure op te volgen (CGVS p. 3).”

De verzoekende partij biedt geen overtuigende verklaring of afdoende rechtvaardiging die haar houding en/of die van haar man kan vergoelijken. Zij stelt in de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift slechts dat haar man nooit teruggaat naar Albanië, maar dat hij wel binnen Europa reist. Nu de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk verklaarde dat haar man nog vaak terugkeert naar Albanië om familie te bezoeken of zijn beroepsprocedure op te volgen (NPO, p. 3-4), kan een dergelijke loutere bewering (post

factum) die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs niet volstaan. De Raad kan bijgevolg niet anders dan besluiten dat dergelijke houding van de verzoekende partij en deze van haar man een contra-indicatie vormen voor de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming en de ernst en de geloofwaardigheid van de geschetste vrees op ernstige wijze ondermijnen.

Wat betreft haar asielrelaas, wordt in de bestreden beslissing op gedetailleerde en pertinente wijze gemotiveerd dat (i) de verzoekende partij niet kan aantonen dat de problemen van haar man ook een invloed hebben op haar en haar kinderen, (ii) haar verklaringen dat de door haar aangehaalde gebeurtenissen mogelijks te maken hebben met het profiel van haar man, die in het verleden directeur was bij een elektriciteitsbedrijf voor de regio Mirdita en ook voorzitter was van de socialistische partij voor de regio Fanë, puur hypothetisch zijn en (iii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de kern van haar relaas, met name de veroordeling van haar man en haar uiteindelijke versie van de feiten ook niet strookt met het relaas dat de advocaat van haar man optekende, zodat zij nalaat om haar versie van de feiten aannemelijk te maken, te meer daar zij noch over de veroordeling van de tegenpartij, noch over de arrestatie van haar man, zijn eventuele veroordeling en de aangespannen beroepsprocedure een begin van bewijs neerlegt.

De verzoekende partij slaagt er niet in voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van en het verwijzen naar haar eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het poneren van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

De verzoekende partij toont niet aan dat het gegeven dat hun familieboerderij na de aanhouding van haar man niet verder kon worden uitgebaat en niet meer rendeerde ervoor zorgt dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De verzoekende partij dient dit echter aan te tonen om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij omwille hiervan op intentionele en gerichte wijze werd onderworpen, of bij terugkeer naar Albanië zou worden onderworpen, aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften en waardoor zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Zij herhaalt dat zij in de toekomst ook zelf eventuele represailles van de procureur (op wiens bevel haar man werd aangehouden) en diens entourage vreest, te meer nu deze procureur ontzet werd uit zijn functie, doch voert geen concrete of geloofwaardige feiten aan waaruit blijkt dat zij persoonlijk wordt geviséerd. Een dergelijke algemene en hypothetische vrees volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft daartoe in gebreke. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat het haar, in het geval er zich problemen zouden voordoen, in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt (zie *infra*). Dat de procureur nog steeds goede banden zou hebben met misdadigers en sterke mensen (NPO, p. 12) en de Albanese overheid hierop geen vat heeft, is slechts een blote bewering.

Dat het voor haar duidelijk is dat het profiel van haar man in verband staat met de gebeurtenissen, zoals zij in de feitenuitlegging in het verzoekschrift stelt, is opnieuw een loutere bewering (*post factum*) die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Er dient op te worden gewezen dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk aangaf dat zij slechts vermoedde dat de aangehaalde gebeurtenissen te maken konden hebben met het profiel van haar man en dat deze ‘misschien’ een politieke oorzaak konden hebben doordat haar man de socialistische partij verlaten had (NPO, p. 8-9). De verzoekende partij doet met deze loutere bewering (*post factum*) geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij dit vermoeden op geen enkele manier hard kan maken, dat uit haar eigen verklaringen duidelijk blijkt dat zij hier zelf niet eens zeker van is en dat zij bovendien verklaarde dat haar man nooit persoonlijke problemen heeft gehad omwille van zijn jobs bij een elektriciteitsbedrijf en de socialistische partij, en dat hij ook achteraf nooit bedreigingen kreeg, zodat het weinig geloofwaardig is dat er dan plots vanuit het niets wel iets zou gebeuren omwille van zijn functie(s).

Voorts kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat uit de loutere vermelding van de woorden ‘vonnis’ en ‘voorhechtenis’ “eventueel dan nog gehanteerd door de tolk”, geen tegenstrijdigheid in haar verklaringen kan worden afgeleid en waar zij erop wijst dat zij verklaarde dat haar man werd aangehouden, in de gevangenis verbleef en dat hij middels een proces rechtvaardigheid wenst te bekomen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers duidelijk dat zij wel degelijk incoherente verklaringen heeft afgelegd over het gegeven of haar man al dan niet schuldig werd bevonden aan de hand

van een proces (NPO, p. 6, 10-11). De verzoekende partij toont niet aan dat dit te wijten zou zijn aan problemen met de tolk. Bovendien strookt de uiteindelijke versie van de feiten van de verzoekende partij niet met het relaas dat de advocaat van haar man optekende. De verzoekende partij laat ook na te concretiseren uit welke van de door haar neergelegde documenten zou blijken dat haar man in de gevangenis verbleef. Na lezing van het administratief dossier kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij hier geen begin van bewijs van neerlegt. De brief van de advocaat van haar man heeft een gesolliciteerd karakter nu erin wordt vermeld dat de brief op vraag van de verzoekende partij werd geschreven en de brief net na het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij (op 10 september 2024) is opgesteld, namelijk op 23 september 2024. De brief kan dan ook niet in aanmerking worden genomen als objectief bewijs voor de feiten die erin worden vermeld.

Bovendien onderstreept de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin de verzoekende partij in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 5 december 2023, blijkt dat niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, onder andere om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorts blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast

de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Dit alles wordt in de bestreden beslissing toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die erop zou wijzen dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. De verzoekende partij slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

De commissaris-generaal bemerkt hierbij terdege dat zelfs indien de man van de verzoekende partij effectief onterecht gearresteerd werd, hij nog steeds in staat was om gebruik te maken van de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten. Haar man heeft volgens haar verklaringen immers een advocaat in de arm genomen en zijn beroepsprocedure om zijn onschuld te bewijzen zou lopen (NPO, p. 10). Hij zou nu wachten op een uitspraak van het Albanese hooggerechtshof (NPO, p. 10-11). Uit de neergelegde brief van de advocaat van haar man blijkt bovendien dat hij er goede hoop op heeft dat haar man gelijk zal krijgen. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt gesteld zijn er in het geval van haar man dus wel degelijk beschermingsmogelijkheden aanwezig, maakt hij hier gebruik van en zijn de mogelijkheden ook nog niet uitgeput. Dat er dus geen rechtvaardigheid is in Albanië en dat de wet er niet gerespecteerd wordt, zoals de verzoekende partij verklaarde, kan niet vastgesteld worden (NPO, p. 6). Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat uit niets blijkt dat indien er in de toekomst (nog) zwaarwichtige incidenten tussen de man van de verzoekende partij of de verzoekende partij zelf en eender wie zouden plaatsvinden, de verzoekende partij of haar man naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou(den) kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De verzoekende partij verwijst slechts naar haar asielrelaas wanneer haar gevraagd werd of zij bij eventuele problemen zou kunnen rekenen op nationale bescherming (NPO, p. 12). Haar asielrelaas is echter onvoldoende om een gebrek aan nationale beschermingsmodaliteiten aan te tonen. In dit verband dient er nogmaals op te worden gewezen dat de verklaring van de verzoekende partij dat de procureur nog steeds goede banden zou hebben met misdadigers en sterke mensen (NPO, p. 12) en de Albanese overheid hierop geen vat heeft, slechts een blote bewering is.

De stelling van de verzoekende partij dat de Albanese autoriteiten geen hulp zouden bieden (NPO, p. 12) kan, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en de eigen ervaringen en gedragingen van de verzoekende partij en haar man dan ook niet worden aangenomen.

Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont de verzoekende partij derhalve niet aan dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

De verzoekende partij laat verder na te concretiseren wat het gevolg voor de bestreden beslissing zou zijn indien er in haar dossier meer aandacht was besteed aan het optreden van de betrokken procureur, de reden waarom hij ontzet werd uit zijn functie en de gevolgen die de acties van deze persoon en zijn invloedrijke

entourage nog kunnen hebben voor haar en haar gezin. Zoals reeds aangehaald voert de verzoekende partij geen concrete of geloofwaardige feiten aan waaruit blijkt dat zij persoonlijk wordt gevisieerd en volstaat een algemene en hypothetische vrees niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient door de verzoekende partij in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft daartoe in gebreke. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat het haar, in het geval er zich problemen zouden voordoen, in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Dat de procureur nog steeds goede banden zou hebben met misdadigers en sterke mensen (NPO, p. 12) en de Albanese overheid hierop geen vat heeft, is zoals ook reeds gesteld slechts een blote bewering.

Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de (overige) door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 maart 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP blijft bij haar verklaringen en de onvoldoende aandacht bij de beoordeling die hierbij is besteed aan de houding van de procureur, die intussen geschorst is en die banden heeft met het milieu. Haar verklaringen zijn coherent en niet hypothetisch cf. de schorsing van de procureur. Dat zij het verschil niet snapt tussen veroordeling en voorlopige hechtenis legt zich uit doordat zij een eenvoudige vrouw is zonder juridische scholing. Ze heeft ook een nieuwe brief neergelegd van haar advocaat in Albanië voor de notaris aldaar waarin deze bevestigt dat zij omwille van al die problemen vertrokken is, de effectief corrupte procureur, die andere normen gebruikt heeft waardoor hij geschorst is. Haar advocaat heeft het mandaat om de klacht

verder te zetten. Ten bewijze van haar integratie hier heeft ze een stuk bijgebracht dat ze hier werkt. Zij stelt verder dat haar echtgenoot haar niet alles verteld had om zijn gezin in bescherming te nemen. De betrokken persoon wilde een fysiek conflict met haar echtgenoot, gelukkig is er iemand tussenbeide gekomen, dit alles omwille van een duidelijke politieke reden want betrokken persoon had een politieke positie, was lokale voorzitter van de socialistische partij. Het is er niet veilig voor hen, zeker niet voor de kinderen."

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 januari 2025.

Verzoekende partij beperkt zich ter zitting grotendeels tot het uitgebreid herhalen van haar relaas, eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten, alle elementen waarmee reeds terdege rekening is gehouden en waarop wordt ingegaan in de beschikking, zonder dat zij echter ook maar enigszins concreet ingaat op en een poging/moeite doet om de in de beschikking opgenomen grond in een ander daglicht te plaatsen.

Zo gaat verzoekende partij volledig voorbij aan de inhoudelijke vaststellingen in de beschikking, zoals o.a. de vaststelling dat haar houding en die van haar man bezwaarlijk rijmen met de door haar ingeroepen nood aan internationale bescherming, doch daarentegen de ernst en geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze onderuit halen, en dat zij hoe dan ook niet *in concreto* aantoont dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Deze en de overige in de beschikking opgenomen vaststellingen, waaraan verzoekende partij ter zitting volledig voorbijgaat minstens niet van een concrete en dienstige repliek voorziet, kunnen eenvoudigweg hoger in het arrest (punt 1 van het arrest) en in de betreffende beschikking van 21 januari 2025 worden nagelezen. Bij gebrek aan een concreet, inhoudelijk en dienstig verweer blijven deze allen overeind.

Waar verzoekende partij ter zitting op algemene wijze opmerkt dat haar verklaringen coherent en niet hypothetisch zijn, betreft dit niets meer dan een loutere ontkenning van de in de beschikking gedane vaststellingen, hetgeen vanzelfsprekend niet van aard is deze te ontkrachten of weerleggen.

De uitleg ter zitting dat verzoekende partij het verschil niet begrijpt tussen veroordeling en voorlopige hechtenis aangezien zij een eenvoudige vrouw is zonder juridische scholing, betreft een nieuw argument tegen de bestreden beslissing, hetgeen *in casu* niet ontvankelijk en laattijdig is. Verzoekende partij haalde dit immers niet (eerder) aan in het verzoekschrift, ofschoon zij hiertoe de mogelijkheid had en het verzoekschrift net daartoe dient en het instrument bij uitstek is om zulk verweer op te werpen. De Raad onderstreept in dit verband dat, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Dat verzoekende partij voormelde argumentatie pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laattijdig gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals *in casu*, aanmoedigen.

Verzoekende partij merkt voorts ter zitting zeer algemeen op dat haar echtgenoot haar niet alles verteld heeft om zijn gezin in bescherming te nemen, doch betreft die algemene opmerking niet in het minst op de beschikking. Ze licht niet toe hoe dit van invloed is op en ook maar iets wijzigt aan de eerder in de beschikking (en bestreden beslissing) in het kader van haar beschermingsverzoek gedane vaststellingen op grond waarvan wordt besloten dat zij geen nood aan internationale bescherming aantoont, gelet onder meer op haar houding en die van haar man, de tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en niet aannemelijke en ongeloofwaardige elementen in haar relaas, waarbij bovendien niet blijkt dat zijzelf en de kinderen persoonlijk iets te vrezen hebben in Albanië omwille van haar man zijn dispuut en dat hoe dan ook uit niets blijkt en zij allerminst aantoont dat het haar en haar gezin in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Bovendien betreft dit wederom een nieuw argument dat verzoekende partij niet eerder in haar -vaag en algemeen-verzoekschrift aanhaalde, en dat hier dus niet (pas voor het eerst) in het kader van haar vraag tot horen nuttig, dienstig of ontvankelijk kan worden aangevoerd.

In zoverre verzoekende partij ter zitting opnieuw ingaat op de door haar reeds meermaals aangehaalde houding van de procureur en zij de door haar aangehaalde problemen (van haar man met een buurman in Albanië die op bedreigende wijze zijn beklag deed over het voor zijn bomen schadelijke grazen van hun schapen) opnieuw politiek inkleurt, verwijst de Raad naar hetgeen hierover al uitgebreid werd vastgesteld in de beschikking, vaststellingen waaraan verzoekende partij geen afbreuk doet door haar zienswijze louter nog

eens te herhalen zonder meer. Verzoekende partij toont, zoals in de beschikking al werd vastgesteld, geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van een van de in het Vluchtelingenverdrag opgenomen criteria aan, noch toont zij aan dat zij (evenals haar kinderen) bij terugkeer naar Albanië een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De ter zitting bij aanvullende nota neergelegde brief van hun Albanese advocaat *d.d.* 4 maart 2025, waarin deze wijst op een of meerdere klachten die hij in naam van de echtgenoot van verzoekende partij recent in februari 2025 in Albanië heeft ingediend, werpt geen ander licht op de grond van de beschikking, doch bevestigt daarentegen de hierin gedane vaststelling dat er voor verzoekende partij en haar echtgenoot (en hun gezin) in Albanië wel degelijk beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn. Hetgeen hierover reeds werd vastgesteld, met verwijzing naar de objectieve landeninformatie omtrent de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden en de verklaringen en documenten van verzoekende partij die op een daadwerkelijk optreden van de Albanese overheid wijzen, kan hoger in de geciteerde beschikking worden gelezen en voormelde ter zitting aangebrachte brief van de advocaat ligt geheel in lijn van en bevestigt het reeds vastgestelde. De gronden van de beschikking blijven dan ook overeind.

Wat betreft nog de ter zitting aangehaalde integratie van verzoekende partij in België, waarvoor zij ter zitting bij aanvullende nota een Belgische arbeidsovereenkomst neerlegt, merkt de Raad op dat dit niet relevant is in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst, Albanië, dient te worden onderzocht. Het stuk houdt geen verband met verzoekende partij haar situatie in of bij terugkeer naar Albanië en is om die reden hier niet dienstig of nuttig.

Verzoekende partij toont geen nood aan internationale bescherming aan, zo werd al eerder vastgesteld in de beschikking en haar betoog ter zitting is geenszins van aard anders te doen besluiten.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS